75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го КВІТНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, APRIL 4, 1968 No. 64. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 3 квітня, 1968

В АМЕРИЦІ

РІШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА не старатися про перевибір на президента хвалять провідники бизнесменів та називають Президента „великим державним мужем" і „патріотом", який не дбає про себе самого тільки про добро цієї країни, для якої хоче осягнути єдність в цих важливих часах. Голова Пенн Сентрал Компані Стюарт Т. Совндерс заявив, що Джансон „задемонстрував найбільший патріотизм в історії цієї країни". Так само думають директор Амерікен Кен Компані Вілліям Ф. Мей, голова Дав Кемікел Компані Карл А. Ґерстекер та інші визначні промисловці. Деякі з них хотіли б, щоб Джансон не відходив від політики.

ГОЛОВНИЙ ПРОКУРАТОР РЕМСІ КЛАРК домагається, щоб Найвищий Суд ЗСА вирішив, що Конституція цієї країни не дозволяє на те щоб власники домів в підміських районах відмовлялися продавати доми або винаймати мешкання негритянським особам. Головний прокуратор твердить, що відмова продавати доми і винаймати мешкання в підміських районах створює нові негритянські ґетто у великих містах. Таким способом твориться нова расова сеґреґація і то під охороною Федеральної Конституції, зовсім подібна до тієї сеґреґації расової, яку охороняли стейтові закони. Сеґреґоване расове життя майже виключає рівні права для негрів, — твердить Кларк.

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ВИРІШИВ, що засада один виборець — один голос обов'язує не тільки при встановлюванні виборчих конґресових і стейтових округ але і при визначуванні виборчих округ для всіх місцевих виборів. Це рішення Найвищого Суду може змінити величину 81,253-ох виборчих округ для різних місцевих виборів, бо всі ці виборчі округи, згідно з Конституцією, мусять мати приблизно таке саме число населення, щоб всі виборці мали такий самий важний голос. Тепер внаслідок переселення людей деякі округи мають н.пр., три тисячі виборців, а інші тільки дві тисячі, але вибирають таке саме число урядовців, внаслідок чого не рівні голоси виборців в цих округах.

ГОЛОВА ПАЛАТНОЇ КОМІСІЇ СПОСОБІВ і Засобів конґресмен демократ із Аркенсо Вілбур Д. Міллс заявив у пресовому інтерв'ю, що промова президента Джансона вможливлює те, що Конґрес збільшить прибуткові податки бо Уряд погоджується зменшити федеральний бюджет. Справа збільшення податків не вирішена від осени минулого року, бо очолювана Міллсом Палатна Комісія узалежнює податкову програму від зменшення федеральних витрат. Президент Джансон постійно домагається збільшення прибуткових податків, щоб сповільнити інфляційний тиск на економіку та щоб підтримати доляр, на який ведуть атаку закордонні спекулянти, які скуповують золото.

КРАЙОВА РАДА ЖІНОК ЗСА ВІДЗНАЧИЛА 80-річчя свого існування в готелі Волдорф - Асторія в Ню Йорку. Головною бесідницею була директорка жіночого відділу при Корпусі Праці пані д-р Беннетта Б. Вашинґтон, яка говорила про те, яку боротьбу мусіли жінки звести за те, щоб здобути ті права, якими тепер втішаються в ЗСА. Вона сказала, що тепер жінки мають рівні права з чоловіками, але не так воно було 80 років тому коли виникала ця жіноча організація. Крайова Рада Жінок об'єднує 27 жіночих організацій, які нараховують 5 мільйонів членок. Йшла завзята боротьба за право набувати академічну освіту та за реформу розводів.

У СВІТІ

ПІВНІЧНІ КОРЕЙЦІ: РОЗСТРІЛЯЮТЬ ВСІХ 82-ОХ ЧЛЕНІВ ЗАЛОГИ американського розвідчого корабля „Пуебло", якщо ЗСА не визнають публічно, що той корабель переводив шпигунську роботу на внутрішніх водах Північної Кореї і не перепросять за це Північну Корею. Тільки в тому випадку Північна Корея звільнить „Пуебло" і її залогу, що їх схопила 23 січня ц. р. Таке написав член тієї залоги, лейтенант Стіфен Р. Гарріс своїй матері і дружині в листі до них до Америки. Того листа оприлюднила комуністична пресова аґенція Північної Кореї. Американські кола вважають, що це диктований північно-корейськими властями шантажевий лист.

ЧЕСЬКИЙ ФІЛОСОФ ІВАН СВІТАК ПРОГОЛОСИВ У ЖУРНАЛІ „СТУДЕНТ" одвертого листа до генерального прокуратора ЧСР з вимогою, щоб перевести слідство, чи син засновника Чехословацької держави Томи Масарика, міністер закордонних справ Ян Масарик дійсно згинув самогубством чи його вбили й пофальшували свідоцтво смерти. Яна Масарика знайшли 10 березня 1948 р. мертвим на подвір'ї його будинку — він ніби-то вискочив з вікна. Існують поважні дані думати, що його вбили аґенти тодішнього шефа совєтської поліції Лаврентія Берії з відома й допомогою від чеського майора Франца Шрамма, зв'язкового з совєтською тайною поліцією. Шрамма теж вбили в 1948 р.

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА НАДАЛІ ВІДКИДАЄ всі спроби Західньої Німеччини переводити етапами наближення: це стосується однаково становища уряду Східньої Німеччини супроти офіційної пропозиції уряду Кізінґера щодо переговорів в різних практичних справах задля полегшення долі народу, як і становища німецьких комуністів супроти пропозиції „контактів" із соціял - демократами. Зате видатні італійські комуністи перевели вже розмови із видатними членами західньо - німецької Соціял - демократичної партії.

ПРЕМ'ЄР ШВАЙЦАРІЇ ФРАНСУА ПЕПРО ЗАЯВИВ, що Швайцарія з найбільшою охотою дасть на своїй території приміщення для нової конференції у справі В'єтнаму. Передбачається для цієї цілі знову палац колишньої Ліґи Націй у Женеві. Ввесь технічний апарат для такої конференції, включно з перекладачами, друкарщицями, влаштуваннями для преси і т. п. можна приготовити впродовж 10-ох днів.

У СТОЛИЦІ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ САЙҐОНІ РОЗПОЧАЛИ ГОЛОДІВКУ чотири видатні місцеві діячі, що їх арештовано місяць тому без пред'явлення будь-якого обвинувачення і без переслухання. Це колишній кандидат на президента, який дістав найбільше після Нґуєна Ван Тіє число голосів, адвокат Труонґ Дінь Дзу, — колишній міністер народного господарства Ав Труонґ Тань, — суддя й публіцист Тран Тук Лінь і колишній міністер оборони інженер Го Тонґ Мінь.

ДЕМОКРАТІЯ ПРИ ПРАЦІ

На світлині зліва сенатор демократ із Міннесоти Юджін МекКарті заявляє на пресовій конференції в Мілвокі (Висконсин) під час правиборчої кампанії, що наказана президентом Джансоном зміна у В'єтнамі може бути першим кроком до миру. Направо сенатор демократ із Ню Йорку Роберт Ф. Кеннеді називає на пресовій конференції в Ню Йорку заяву Президента „великодушною".

МЕККАРТІ І НІКСОН ПЕРЕМОГЛИ У ПРАВИБОРАХ У ВИСКАНСИНІ

Мілвокі, Висконсин. —2-го квітня відбулися правибори в цьому стейті, в яких переміг республіканський кандидат колишній віце-президент Ричард М. Ніксон, а між демократичними кандидатами найбільше голосів, бо 57%, дістав сенатор Юджін Мек Карті. Президент Джансон дістав поважне число голосів — 35%, хоч виборці вже знали, що він не кандидує і не прийме номінації, як би її йому давали на Номінаційній Конвенції. Сенатор Роберт Кеннеді не кандидував, бо він не був зголошений на виборчому списку, та він дістав 6% відсотків голосів, які йому вписували. Незначне число вписаних голосів дістали колишній алабамський губернатор Джордж Воллес і віце-президент Губерт Гомфрі. Між республіканськими кандидатами найбільше голосів дістав Ричард М. Ніксон — 80%. Каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен, який не кандидував дістав 11% вписаних голосів, Гаролд Стассен, який вів виборчу кампанію, дістав тільки 5% голосів, а Рокефеллер, що також не кандидував, дістав 1% голосів. Після заяви президента Джансона про те, що він не буде старатися про перевибір, ці правибори втратили на вартості, бо без значення є голоси, віддані на Президента.

У Сенаті відбулась дискусія на тему обмеження налетів у В'єтнамі

Вашинґтон. — У вівторок 2 квітня ц. р. відбулась у Сенаті дискусія на тему припинення чи пак обмеження бомбардування Північного В'єтнаму. Голова сенатської Комісії для закордонних справ, сен. Дж. В. Фулбрайт, віддавна найбільший противник політики Президента супроти В'єтнаму й речник повного припинення налетів проти Північного В'єтнаму, піддав під сумнів практичну вартість обмеження налетів проти Північного В'єтнаму з погляду миру. Він твердив, що його перше враження з промови президента Джансона в минулу неділю було таке, що Америка припиняє всі налети проти Північного В'єтнаму, за вийнятком дуже невеличкої і вузької смуги у північній частині Південного В'єтнаму, безпосередньо причетної до уфортифікованого табору в Кесані, де північно-в'єтнамська реґулярна армія загрожує тій фортеці. Однак американські газети повідомили, що літаки знову бомбардували північно-в'єтнамські цілі далеко в глибині Північного В'єтнаму, за яких 200 і більше миль на північ від здемілітаризованої зони. Тому сен. Фулбрайт вимагав „з'ясування" становища Президента. Голова демократичної більшости в Сенаті Майкел Менсфілд, голова Комісії для військових справ Ричард Рассел і член тієї Комісії Джан С. Стенніс пояснювали, що за відомостями від самого Президента американські літаки припинили налети на північ від 20-ої паралелі. Таким чином вони можуть бомбардувати ще обшир Таньгуа, в якому відбувається перевантажування зброї й інших товарів до Південного В'єтнаму, за яких 80 миль на південь від Ганою. Сенатора Фулбрайта це не задовольнило і він „з жалем" твердив, що в такому випадку обмеження налетів проти Північного В'єтнаму є „дуже незначне" і годі погодитись на мирові переговори. Насправді, обшир, який вийнятий з-під бомбардування, заселений якими 90% всіх мешканців Північного В'єтнаму — як це ствердив був Президент у своїй недільній промові.

Сенат схвалив зменшити бюджет і збільшити на 10 відсотків податки

Вашинґтон. — 2-го квітня Сенат більшістю 53-ох до 35-ох голосів схвалив до законопроєкту про продовження податків від продажу авт та від телефонічних розмов додати проєкт про збільшення на 10 відсотків теперішніх прибуткових податків. В політичних колах сподівалися більшої скількости голосів в користь Президентового законопроєкту після того, як Джансон заявив, що не буде кандидувати і що старається закінчити війну у В'єтнамі. Палата Репрезентантів вже давніше схвалила законопроєкт про продовження податків від авт і телефонічних розмов, тому тепер цю справу вирішуватиме окрема Сенатсько-Палатна Конференція. Сподіваються, що цей законопроєкт натрапить на труднощі, бо Палата далі противиться збільшенню податків без одночасного зменшення федеральних видатків. Сенат пропонує зменшити державні видатки на 6 більйонів долярів. Голова Палатної Комісії Способів і Засобів конґресмен Вілбур Д. Міллс домагається, щоб Уряд зменшив видатки на більшу суму від тієї, яку пропонує Сенат. Міллс буде членом Спільної Конґресової Конференції разом із деякими членами тієї Комісії, яку він очолює.

ЗСА проти коаліційного невтрального уряду в Південному В'єтнамі

Веллінґтон. — Світ дістав уже досвід, що таке коаліційний уряд і невтралізація даної країни з таким урядом на прикладі з Ляосом, де власне створено таку коаліцію на базі невтральности за постановами Женевської конференції в 1962 році — заявив державний секретар Дін Раск на конференції членських держав Південно-східнього азійського пакту (СЕАТО) в Веллінґтоні на на Новій Зеляндії. Тому — заявив Раск — Америка є проти такої концепції щодо Південного В'єтнаму. Державний секретар промовляв вдруге на бенкеті, що його прем'єр Нової Зеляндії Кейт Голіок влаштував для членів конференції. Раск висловив переконання, що війна у В'єтнамі перешкодила вибухові третьої світової війни, яка погрожувала у випадку, коли б Америка зайняла щодо В'єтнаму угодівську позицію супроти комуністичних аґресорів. Раск пригадав, що угодівство завжди веде до великої війни. Виступи Раска — твердять обсерватори конференції у Веллінґтоні — заспокоїли дещо американських союзників з В'єтнамської війни, які лякалися, чи недільна промова президента Джансона не є заповіддю радикальної зміни становища Америки, яка хоче „відтягнутись" з В'єтнамської війни. Дуже гостру промову виголосив таїський (сіямський) міністер закордонних справ Танат Хоман з таврованням тих „пророків фальшивого лібералізму, які, на жаль, є завжди лібералами на пункті свободи інших народів".

Тим часом північно-в'єтнамська преса, завжди ще промовчуючи недільну промову президента Джансона і його мирову пропозицію, принесла нове оскарження Америки у „змові', яка ніби має проявитись у збільшеному бомбардуванні Північного В'єтнаму та поширенні війни. Північно - в'єтнамська преса передрукувала тільки повідомлення совєтської аґенції ТАСС-а у ворожому супроти Америки дусі. Безпосередньої відповіди на промову Джансона Північний В'єтнам все ще не дав.

Тепер мають покликати 14,000 резервістів, а пізніше в цьому році 50,000

Вашинґтон. — В перших днях квітня мали покликати до військової служби від 14.000 до 16.000 резервістів. Це мають бути вояки з армійської резерви та з резерви Крайової Ґвардії. Покликати мають артилеристів, вояків зв'язкової служби, будівельників, медиків та інших спеціялістів, щоб доповнити ними ті військові частини, які вже є у В'єтнамі. Крім того мають післати до В'єтнаму принаймні одну бойову частину, щоб можна було звільнити 27-му бойову частину Морської Піхоти. Департамент Оборони повідомляє, що пізніше в цьому році мають вислати до В'єтнаму коло 50,000 резервістів, які через кілька місяців будуть покликані до військової служби. Можливо, що в цих плянах будуть зміни, це залежить від того, чи Північний В'єтнам погодиться на пропозицію президента Джансона почати переговори. Коли б почалися переговори, то не треба б збільшувати число американських військ у В'єтнамі. Президент Джансон заповів, що збільшаться воєнні зусилля, коли комуністи відкинуть американські пропозиції.

Айзенгавер не вірить, щоб Президент відкликав військо з В'єтнаму

Індіо, Каліфорнія. — Колишній президент Двайт Д. Айзенгавер на пресовій конференції заявив, що ціла ця країна була здивована, коли почула, що президент Джансон не старатиметься про перевибір і що Президент наказав припинити бомбардування Північного В'єтнаму. Та колишній президент сказав, що він не вірить в те, щоб Джансон залишив В'єтнам його власній долі та відкликав американські збройні сили з В'єтнаму. Айзенгавер гадає, що Президент хоче ще раз дати Північному В'єтнамові нагоду почати мирові переговори та закінчити війну. Айзенгавер відмовився спекулювати, чому Джансон саме тепер склав ці заяви, кажучи, що він ніколи не був політиканом.

Совєти випробовують можливість скидання ракет на Землю з космосу

Вашинґтон. — Совєти перевели в минулому і вже в цьому році низку експериментальних летів штучних сателітів, націлених на створення системи „магазинування" у космосі ракет з атомовими „головками", що їх можна би в догідному моменті скидати на Землю на намічену ворожу територію. Для цієї цілі відбулися лети „Космоса 185" 27 жовтня мин. року, „Космоса 198" 27 грудня мин. року і „Космоса 209" 22 березня цього року. Американські військові кола стежать пильно за тими совєтськими експериментами. Самі совєтські фахівці вже в 1961 році говорили про можливість створення такої системи. Совєти використовують дуже неясну стилізацію міжнародного договору про невикористовування космічного простору для військових цілей та для вводження туди атомової зброї і явно порушують якщо не букву, то суть того договору. Совєти намагаються знайти можливість — скидати із штучних сателітів в космічний простір атомову ракету чи бомбу, які „зависали б" у космосі, звідкіля можна б їх „стягати" на Землю — без розрядження, або у такому вигляді, щоб вони на Землі спричиняли вибух.

Роман Осадчук здобув запрошення до Метрополітальної опери

Ню Йорк. — У п'ятницю, 29-го березня, тут відбулися фінальні проби кандидатів на співаків Метрополітальної опери із східнього району, що включає стейти Ню Йорк, Ню Джерзі, Коннектикат та східню частину Пенсильвенії. В результаті тієї проби двох співаків здобули контракти до цієї опери, троє здобули запрошення приєднатись до Студії Метрополітальної опери, яка дальше вишколює співаків для опери, виставляючи менші опери або уривки з опер для коледжів, а 12 із 21 кандидатів здобули нагороди в сумі по $2,000 та право змагатись у фінальних крайових пробах, що відбудуться в листопаді. У другій катеґорії, себто між трьома, які здобули запрошення до Студії на дальший вишкіл на співаків Метрополітальної опери є 25-літній українець з Філядельфії, тенор Роман Осадчук.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

НЕЗМІННИЙ КУРС МОСКВИ

„Радянська Україна", 22 березня надрукувала текст лекції, яку прочитав у Києві директор вищої партійної школи, „кандидат історичних наук" В. Орлов. Він заявив: „Партія невтомно працює над тим, щоб і далі відбувалося всемірне зближення народів нашої країни, міцніла їх дружба, щоб усе більш тісними й різноманітними ставали їх економ., культурні та духовні зв'язки". Іншими словами — комуністична партія СССР далі провадить і буде провадити політику змішування націй, мов і культур, русифікацію неросійських народів, підпорядкування центральним московським органам господарства так зв. республік СССР.

ГАЗЕТА ПОВЧАЄ КОМУНІСТІВ

Орган ЦК КП УССР „Радянська Україна" з 12 березня у редакційному коментарі зазначає, що члени комуністичної партії, мовляв, не мають ніяких привілеїв, але мусять всюди виявляти ініціятиву, активніше працювати, „вести за собою". Газета писала: „Звання комуніста багато до чого зобов'язує. У комуністів немає ніяких привілеїв, крім одного, — більше, ніж інші, віддавати сил загальній справі, краще, ніж інші, боротися і працювати заради її торжества. У комуністів немає ніяких особливих прав, крім одного, — бути завжди попереду, бути там, де важче." Можливо такі комуністи - ідеалісти траплялись у минулому, коли ще не було видко наслідків „комунізму" на практиці. Заклик офіційного партійного органу до комуністів лише показує відсутність того, до чого закликають.

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНЕ СТАВЛЕННЯ ДО ТВОРІВ КЛЯСИКІВ

„Літературна Україна" з 22 березня наводить багато прикладів безвідповідального ставлення до творів клясиків української літератури, в тому Лесі Українки, у виданнях для шкіл. „Теперішні, скажімо, школярі й учні технікумів та училищ мають у своєму розпорядженні дві книжки: „Хрестоматія для 9-го класу", що вийшла у видавництві „Радянська школа" 1966 року й передрукована без змін у 1967 році, і „Хрестоматія для середніх спеціяльних учбових закладів", видана Львівським університетом у 1966-му". Газета наводить багато прикладів розбіжностей того самого тексту, бо їх беруть без перевірки з найбільш авторитетними джерелами - виданнями: „Київська хрестоматія: Але нічліжники собі співають. Простуючи до лісу на димок. Се ж там товариші багаття розпалили. Львівськ:
Та парубоцтву байдуже — співає. Ведучи коней на нічліг у ліс — Он там товариші багаття розпалили.

И мимоволі у вчителя зринає питання: чому? Чи ж можна так поводитися з клясикою?.." Можна лише дивуватися, читаючи таке запитання.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

У КВІТНІ ВІДКРИЮТЬ У ПАРИЖІ ПЛОЩУ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА

Париж. — Українці Парижу та околиць готуються до урочистого відкриття „Площі імени Т. Шевченка" в самому осередку французької столиці, в районі Сен Жермен. Цей великий парк біля української католицької Церкви, повз який проходять щоденно тисячі туристів, дістане ім'я Т. Шевченка завдяки заходам місцевого Шевченківського Комітету. Українське Народне Слово" з 14 березня повідомляло, що відкриття площі має вудбутись 27 квітня і що саме на тій ділянці землі поблизу УКЦеркви був шпиталь, до якого перевезено тіло Головного Отамана Симона Петлюри після атентату на нього в 1926 році. Таким чином Площа ім. Т. Шевченка в Парижі буде особливо дорогим місцем для кожної української людини.

РІЧНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УНС В Ню ЙОРКУ

Ню Йорк. — Цієї п'ятниці, 5-го квітня, тут відбудуться річні загальні збори Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу. Вони відбудуться в домівці Т-ва Дністер при 119 ев. „А" о год. 7:30 ввечері, а в їх програмі, крім звітів, дебат, виступу головних урядовців та вибору нової Управи, є також вручення плякету Клюбу Заслужених Союзовців Миколі Хоманчукові, секретареві Відділу УНС в Асторії.

О. ПРОТ. ІВАН ГУНДЯК ПЕРЕЙШОВ ОПЕРАЦІЮ

Елизабет, Н. Дж. — Тут у Загальному Шпиталі перейшов операцію відомий душпастир-громадянин о. протопресвітер Іван Гундяк, парох української православної церкви св. Димитрія в Картереті, Н. Дж. Після операції о. Гундяк поступово приходить до здоров'я і вже в наступному тижні повернеться до своїх душпастирських обов'язків в Картереті.

ЗАКІНЧИВСЯ КОНКУРС НА ПРОЄКТ ВІДЗНАКИ СУМ

Торонто. — З нагоди 20-річчя існування Спілки Української Молоді в Канаді, був проголошений конкурс на проєкт пам'яткової відзнаки, у якому взяли участь сім мистців. Першу нагороду дістав маляр Мирон Длуґош, студент мистецтва в Манітобському університеті.

Проф. О. Пріцак доповідатиме про українські студії в Гарварді на вечорі в Ню Йорку

Ню Йорк. — Цієї неділі, 7-го квітня, тут в залі школи Вашинґтона Ірвінґа при 16-ій вулиці й площі Ірвінґа, відбудеться о год. 5-ій по полудні Мистецький Вечір, на якому проф. д-р Омелян Пріцак, голова Наукової Ради Фонду Катедри Українознавства і голова Професорського Комітету для українських студій в Гарвардському університеті, виголосить доповідь про завдання катедри і осередку українських студій в Гарварді. Вечір влаштовують спільно місцевий Відділ Фонду Катедри Українознавства та Українська Студентська Громада. В програмі вечора, крім доповіді проф. О. Пріцака, беруть участь чоловічий і мішаний хор „Думка", жіночий квартет „Чайка" з Йонкерсу та танцювальний ансамбль при Осередку СУМА в Ню Йорку. Перед і після програми фундатори катедри українських студій зможуть відібрати свої фундаторські грамоти.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відгуки на промову Джансона

В американському й міжнародному світі політики і преси існує тепер одна центральна тема: недільна промова президента Джансона, що саме її спонукало та якими будуть її практичні наслідки — на внутрішньому американському терені й назовні, у зв'язку з В'єтнамом.

Дотеперішні відгуки можна поділити на три категорії: надзвичайно прихильні в Америці й усіх західніх державах, збентежені й навіть дещо стривожені у вільних азійських країнах, включно з Південним В'єтнамом, та явно ворожі у Москві, Пейпінгу та їхніх сателітах. Ця реакція логічна. Всі американські громадяни, без уваги на їх прихильне чи опозиційне становище супроти політики президента Джансона, бажають миру, і заява Президента подає поважні надії, що термін замирення буде приспішений. У західніх країнах, які непокояться, що вся увага Америки зосереджена на Азію із шкодою для інтересів вільної Европи, вдоволені, що цей стан зміниться; урядові кола деяких країн, як ось скандинавські, традиційно приязні до Америки, опинилися в дуже незручній ситуації під натиском різних лівих елементів, пацифістів і здезорієнтованих студентів, що демонструють проти Америки. Москва і Пейпінг бажають, щоб війна у В'єтнамі тривала якнайдовше, виснажуючи Америку — кровно, політично, психологічно, фінансово.

Але в сумі промова Линдона Джансона породила безумовно подив для його відваги, персональної безкорисливости і високого державно - політичного підходу. Вона піднесла престиж і популярність Джансона, ударивши водночас по тих політиках і політиканах, які в опозиції проти нього переступали межі дозволеного „непогоджування" й поводились із явною користю для ворогів Америки. Найчутливішим барометром настроїв є завжди біржа: раптовий скок усіх акцій на нюйоркській і всіх інших американських біржах засвідчив настрій оптимізму і надію, що 24 більйони долярів, які річно йдуть на В'єтнамську війну, незабаром підуть безпосередньо в народне господарство, на піднесення загального добробуту й культури, на охорону здоров'я, на перибудову халупничих дільниць по великих містах і на боротьбу проти вбогости. Очевидно, цей оптимізм може видаватися перебільшеним, і акції можуть знову обнизитись, але понеділковий „день ентузіязму" на нюйоркській біржі був характеристичним відгуком на виступ Президента.

Годі передбачити наслідки резиґнації Линдона Джансона з кандидатури в цьогорічних виборах, годі передбачити й дальший розвиток в'єтнамської проблеми. Хоч не забракло голосів, які добачають у тому виступі Джансона таки „маневр", величезна більшість американських і закордонних коментаторів визнають цей виступ за щирий, добре передуманий і вже давно запланований. Загальна думка така, що Го Чі Мінь зробив би поважну помилку, коли б відкинув миролюбний жест Джансона. Бо в такому випадку Джансон дістав би повне моральне право відповісти надзвичайним загостренням війни, тим паче, що не потребував би рахуватися з опінією ліберальної опозиції, не будучи заінтересованим у виборчому висліді. Водночас, сам не кандидуючи — Джансон, підвищивши свій авторитет у народі, матиме поважний вплив на призначення кандидата конвенцією Демократичної партії в серпні ц. р. у Шикаґо. Коли Джансон заявив, що він не тільки не кандидує, але й „не прийме" вибору, то треба відкинути здогад, що Демократична конвенція зможе „накинути" йому кандидатуру.

У Південному В'єтнамі й інших азійських союзних країнах перше враження від промови Джансона не було корисне: збентеження межувало з острахом, чи у Вашинґтоні не вирішили залишити напризволяще Південний В'єтнам і Південну Азію. Це враження безумовно фальшиве, і державний секретар Дін Раск зараз же протиставився йому на засіданні конференції держав - членів Південно-Східнього Азійського пакту (СЕАТО) у Веллінґтоні, в Новій Зеляндії. Він потвердив заяву Президента, що Америка не прийме „фальшивого" миру, за фасадою якого крилася б загроза знівечення свободи у Південному В'єтнамі. І Раск так само перестеріг комуністів проти нехтування мирової пропозиції. У Ганої промовчано зовсім промову Президента: це знак, що там надумуються, яке зайняти становище. Покищо невідомо, який практичний зміст матиме крик Москви, що ЗСА все одно не виконали вимоги Го Чі Міня припинити „повно й беззастережно" всі летунські атаки „і всі інші ворожі акти".

У повені коментарів на тему недільної промови Джансона червоною ниткою в'ється одна думка: ця промова стала новим доказом того, що люди творять всі діла і що від формату лідерів залежить хід історичних подій.

ТЕРОР І ВІДПЛАТА

20-го березня ц. р. ізраїльське військо силою яких 5.000 вояків вчинило наїзд на кілька арабських осель по західньому боці ріки Йордану, щоб з н и щ и т и центр арабської терористичної організації, яка раз-у-раз переводила на терені Ізраїлю саботажні акти. В одній із тих прикордонних йорданських місцевостей знаходився табір терористів - саботажників, що його озброїли і утримували Сирія і, частинно, Ірак та Єгипет.

Йорданський король Гуссейн спершу заявився був проти в и к о ристовування арабськими е к стремістами території Йорданії для випадів проти Ізраїлю, але в тому ізраїльському наїзді йорданська армія активно протиставилась йому. Через два дні після наїзду Гуссейн відвідав особисто пошкодовані оселі і заявив, що Йорданія не може нести відповідальности за акти, що їх дійсною причиною є окупація Ізраїлем арабських земель.

Рада Безпеки Об'єднаних Націй одноголосно засудила ізраїльський воєнний наїзд, хоч водночас затаврувала „всі акти насильства" на Середньому Сході і закликала ще раз зберігати перемир'я на тому обширі.

Ця остання подія ще більше разпалила пристрасті на Середньому Сході і зменшила шанси замирення Ізраїлю з арабськими к р а ї нами, тим паче, що в тиждень потім стрілянина повторилась. Зрештою, історія ізраїльсько-арабських взаємин протягом останніх 20-ти років, поминаючи три війни, повна саботажних та терористичних актів з арабського боку і відплатних військових дій збоку ізраїльського. Паралелю до цього можна знайти в історії багатьох народів, які не вміли жити в мирі й згоді, не виявляючи імперіялістичних загарбницьких апетитів.

Патріоти на окупованій ворогом території, підтримувані земляками й приятелями іззовні, демонструють свою ворожість супроти окупанта актами саботажу й терору, — державна влада переслідує таких „бунтарів" і старається знищити осередок їхньої акції. Хоч симпатії вільних держав Заходу в останній ізраїльсько - арабській війні стояли по стороні Ізраїлю, що його напосілися знищити араби, нацьковувані й озброювані Москвою, проте вони вважають, що не можна на саботажно-терористичні акти якоїсь організації відповідати плянованим збройним походом проти держави, яка неспроможна контролювати тієї організації, не може зв'язати їй руки, якщо не хоче обурити проти себе самої населення.

Це заворожене коло, вихід з якого тільки у терпеливій і толерантній політиці панівного режиму, в даному випадку ізраїльського, на окупованих ним арабських землях, та в тривкому замиренні на базі права кожного народу мати власну державу на своїй етнічній території. Араби, підтримувані Москвою, відкидають усі заклики Ізраїлю до мирових переговорів. Але й висаджування динамітом домів арабських діячів в Єрусалимі й нищення танками та літаками арабських осель по йорданському боці, як це роблять ізраїльці — це теж засоби, що, як відомо із прецедентів у всесвітній історії, доведуть лише до посилення арабської саботажно - терористичної діяльности, а не до її ліквідації.

Ф. Бульбенко

ЛЕВКО ЄВГЕНОВИЧ ЧИКАЛЕНКО

(1)

Минуло три роки (7-го березня 1965 року), як відійшов від нас, після тяжкої недуги, відомий науковець, дійсний член УВАН та НТШ, визначний політичний і національно - громадський діяч проф. д-р Левко Євгенович Чикаленко

Дитячі і студентські роки

Народився він 3-го березня 1888 року в Україні, в с. Перешори на Херсонщині, в родині одного з найвизначніших українських діячів і щирого мецената Євгена Харламповича Чикаленка. 1898-1900 рр. закінчив підготовчі (курси) кляси реальної школи ім. св. Павла в Одесі. 1900-1907 роки — реальна гімназія Г. Валькера в Києві.

У 1905 році в Російській імперії відбулася революція. Події того часу залишили в Левка Євгеновича важкі спогади на все його життя.

Після царського маніфесту 17-го жовтня 1905 року, в Києві, як і в інших містах, відбулися бурхливі маніфестації. Люди раділи, що настала воля, зокрема для українського народу. Але через два дні почався погром жидівського населення. Ці дні батько Левка Євгеновича занотував у своїх спогадах так:

„Знаючи, що Левко мав фотографувати демонстрацію з Ол. Шульгіним, я побіг до них, бо в місті було неспокійно, чути було стрілянину. Виявилося, що вони сидять дома і проявляють фотографії з демонстрації; нічого вони не знали про те, що ділялося на Хрещатику. Другого дня, тобто 19-го, я пережив стільки, що й повік того не забуду.

„На Хрещатику я почув якийсь ґвалт, побачив метушню — то, як мені казали, йшов жидівський погром. Стрівши візника, я сів і поїхав додому, щоб не вскочити в якусь халепу. Дорогою візник розповів мені, що коло театру солдати стріляли і вбили зо кілька душ. Я певен був, що погромщиків, але він запевняв, що якраз навпаки — постріляно студентів, що обороняли жидів. Я не йняв віри.

„Спускаючись від університету по Караваївській, я нагнав і порівнявся з фаетоном, в якому їхали якісь дві панни і два хлопці. Коли я глянув у лице одному із них, то так і обомлів: це був мій Левко, білий, аж зеленуватий. Я скочив з дрожок, підбіг до нього, а він якось поспішно сказав: „Не бійся, рука прострелена, кістка".

„Приїхали додому. Левко заспокоював мене, що сам зможе вийти на другий поверх, але він так стік кров'ю, що ледве виліз по сходах з поміччю моєю та свого товариша Свирського, з яким приїхав; панни теж допомагали. З їхнього оповідання я довідався, що на Володирській вулиці, проти Золотих Воріт, коли Левко з товаришами відбирали від грабіжників награбоване жидівське добро і складали його в редакції „Київської Мислі", хулігани покликали солдатів, які почали стріляти в оборонців жидів, і Левкового товариша Буслова вбили на місці, а Левкові прострелили праву руку понижче плеча. Я зараз кинувся за лікарем. Д-р Каміонський перев'язав руку і сказав, щоб покликали хірурга; за перев'язку не схотів узяти грошей, а ще заспокоював мене і поцілував Левка. Д-р Модест Левицький приїхав і привіз з собою спеціяліста - хірурга. Вони перев'язали рану вже по-хірургічному і заспокоїли нас, кажучи, що нічого страшного нема. З того часу д-р Модест Левицький став ходити щодня на перев'язку".

Далі батько пише:

„У Левка почала підійматися температура, лікарі порішили, що йому треба робити операцію (2 січня 1906 р.). Після операції, вже вдома, Левкові стало гірше, температура підіймалася так, що він почав марити. Я певен був, що це затруєння крови, але потім виявилося, що йому прищепили, при операції в університетській клініці, бешиху. Я не знаю, як я пережив цей час... Левкові знову треба було робити операцію, бо рана гноїлася, а коли переставав текти гній і закривалася рана, то підіймалася температура".

Швайцарія, Льозанський університет

Далі в спогадах батька Левка Євгеновича читаємо:

„Рішили, що поїдемо вдвох до Галі (старша дочка, що вчилася в Женевському університеті) в Женеву, там я житиму в санаторії, а Левкові зробить операцію відомий на всю Европу хірург Реверден. Так ми й зробили. До нас ще пристав В. К. Винниченко, і ми втрьох поїхали в кінці лютого за кордон. Всю дорогу мене страшенно нудило, і я так ослаб, що в Женеву приїхав майже непритомний. Левко і В. К. Винниченко, як розказували мені потім, дуже боялися, що я умру по дорозі. Левкові зробили дуже добре операцію: повиймали шматочки кістки, які не позросталися, рана перестала гноїтися, стала заростати. Вийнявши першу найбільшу кісточку проф. Реверден, який знав історію ранення мого сина, усміхаючись, сказав: „Пошліть своєму цареві"!

„Покинувши Левка в Женеві з Галею, щоб набирався сил, я зовсім здоровий поїхав через Італію і Австрію додому". „Згодом Левко зовсім виздоровів і ми вирішили, щоб він вступив до університету в Швайцарії. Йому пощастило вступити до університету в Льозанні. Там він і студіював геологію, період 1907-1909".

Справа з виданням газети „Рада" завдавала Євгенові Харламповичу багато клопоту та неприємностей. 20-го лютого 1909 року Левко Євгенович написав до батька листа, в якому було таке речення: „Крутись, батьку, мотай головою, а „Ради" не покидай, бо це єдина плата нації за наше паразитичне існування на її організмі". (Євген Харлампович був великим землевласником на Херсонщині, а згодом на Полтавщині).

Повернення в Україну і перший арешт

Левко Євгенович любив свій рідний край, свою Україну. Він так стужився за нею, що не витерпів і покинув Швайцарію. 24-го червня 1909 р. приїхав до Києва. Хотів був їхати до Кононівки (на Полтавщині), на нове місце поселення родини, але його і чимало інших активних українців заарештували. Цар Микола II мав приїхати до Полтави на „торжества" з приводу „полтавской побєди", і почалося „народноє бєдствіє".

29-го червня Левка випустили з-під арешту. Просидів тиждень. Він категорично відмовився повертатися до Льозанни і вирішив їхати на студії до Петербурґу.

Петербурзький період і другий арешт

З великими труднощами виклопотали поліційне свідоцтво про „б л а г о надійність". Поїхав Левко до Петербурґу і там вступив до університету. Захопився етнографією та антропологією, які вивчав під керівництвом проф. Федора Вовка. В ті часи в Петербурзі була велика українська громада, що складалася з науковців, урядовців і студентства.

1909-1917 рр. (з перервами — арешти й виключення з університету) прослухав курс антропології та етнографії.

28-го січня 1911 року батько дістав з Петербурґу телеграму, що Левка заарештовано. У своїх спогадах він писав: Не щастить йому та й годі! Хоч сам він каже, що навпаки. А може й так, бо під час жидівських погромів 1905 року йому тільки руку прострелили, а товариша його навіки вбили".

(Продовження буде)

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В РИМІ

Р и м. — Молоді питомці Понтифікальної колеґії св. Йосафата влаштували в березні, в своєму будинку на горбку Джіянікольо Свято Шевченка. Головну доповідь виголосив о. д-р шамб. Мирослав Марусин, деклямували питомці Колеґії, виступав їхній хор під дириґуванням Є. Задарка. На святі був присутній Архиєпископ Іван Бучко. Хоча українська колонія в Римі невелика, та вшанувати Пророка У к р а ї н и прийшло багато людей, між ними отці духовноки і науковці.

Леся Лисак

ГОРИТЬ ВОГНИК...

Чомусь видається, що ця старша пані береже вогник, щоб не погас. Чомусь здається, неначе там справді яснієє вогник, якого так дуже потрібно... Дивно, бо у кімнатці, до якої вона щовечера приходить, і трохи темнаво, і часто холоднаво. З такою дбайливістю берегли колись жінки вогню, щоб рідні могли погрітися, щоб було відрадніше і щоб знали, що хтось про них думає...

Старша пані приходить до цієї кімнатки вже багато років. Ще з того часу, коли ми тільки приїхали та поселилися в місті. Вона приїхала разом з нами. Усі тоді старалися робити щось, що зберегло б цілість громади, розгубленої у чужому, незвичному місті. І тоді знайшлася ота невеличка кімнатка, і попід стінами поставлено дерев'яні полиці, а на полицях — рідні книжки.

Відтоді кожного вечора старша пані йде до кімнатки, яку звуть книгарнею. Іде слабо освітленими вулицями, якими тепер люди бояться ходити. Кажуть — хуліганів у місті намножилося, небезпечно увечері вийти із хати. А вона йде. Чи боїться? Хібащо так. У газетах же раз - у - раз звідомлення, що напали, пограбували, покалічили когось. Старших людей, зокрема.

Надворі вітряниця — з ніг валить, а вона йде. Злива, сльота — йде. Мете снігом — іде. Ще ніколи не оправдувалася: „годі було з хати вийти, така негода". Від молодших за неї не раз таке почуєш, від неї — ніколи.

Так ховзько було того вечора — прямо страшно ступити на хідник. Лід, як скло — неможливо йти, та вона таки пішла. Ну, й сталося. Впала. Так сильно почала боліти рука, що годі. Хтось подумав би — зразу ж до хати вернулася, лікаря покликала? Ні, таки пішла до своїх книжок із тією звихненою рукою.

Жінка у книгарню зайшла, якраз тоді, коли вона напухлу, посинілу руку якоюсь мокрою хусткою загортала. Скрикнула: „Як же ж так! Зараз у лікарню їдьте!"

Всміхнулася старша пані: „Зараз не можу. Пізніше поїду. Зараз люди мають прийти. Казали, що якоїсь книжки їм треба. Рука підожде"...

На другий вечір уже з забандажованою рукою прийшла. Довго боліла та рука... Треба бути видержливим, — казала, — якийсь час поболить, а потім перестане".

Дивна терпеливість у деяких людей — подивляти треба. Бо ось бувають такі вечори, що ніхто не зайде до кімнати з книжками. Мовчать книжки на полицях. Самітньо сидить старша пані при столі, щось вишиває. А потім темними вулицями самітня додому вертається. Ніби змарнований час — увесь вечір ніхто по книжку не зайшов...

Колись не так бувало. Багато людей приходило. Газети, журнали брали, дехто тут же починав читати, ставши біля прилавка. Розмовляли, обмінювалися думками. Часами навіть трохи сперечалися. Та це не були неприємні суперечки — це про якусь статтю, про якогось автора йшла мова. Цікаво було послухати. Власне — це люди друкованим словом цікавилися...

Бували й такі, що самі журналів чи книжок не купували, а так просто приходили, щоб з людьми зустрітися. Відчували потребу бути у своїй громаді, відчути спільноту, висказати те, що на душі.

Матері та батьки, що мали малих дітей — ті колись найчастіше приходили. „Чи вже прийшли нові книжечки?" — питали. І перегортали сторінки з кольоровими образками і всміхалися. „Послухайте, яке це смішне!" — і читали вголос пару рядків дитячого віршика.

Якось весело було тоді у кімнатці з книжками. Так, ніби вдома. Там за дверима — те чуже, тут — своє, рідне.

Та щось змінилося від якогось часу. Рідко заходять люди у кімнатку з книжками. Книжок на полицях багато, більше як колись було, але їх ніхто не торкає, вони мовчазно стоять. На них осідає порох. Тихо і сумно. Невже ж непотрібно нікому рідної книжки?

„Дехто радить закрити книгарню, — сумно всміхається старша пані. — Самі ж бачите — з цього ніякого прибутку. — Дивиться на стоси книжок. — А наші науковці, письменники, поети працюють, творять. Для людей творять. Для нас на чужині.

Дивиться замислено на книжки. „Дехто каже: зліквідуйте книгарню, навіщо вам мучитися? Але я вперта".

Вперта... Хай тричі похвалена буде така впертість! Якби у нас більше було таких, як ця старша пані, впертих! Щоб вірили, що рідної книжки треба, дуже треба! Що її не заступить ані новий кольоровий телевізійний апарат, ані навіть подорож на Гаваї! Треба, якщо ми хочемо залишитися тим, ким ми справді є... Якщо рідне справді нам ще дороге...

... Важко спадає на думки отой порох, що ним покриваються книжки. Важко у кімнаті, до якої вже не заходять люди. Важко відчувати збайдужіння.

Дивлюся на старшу паню, яка в сніг, дощ чи вітряницю щовечора приходить до книжок. Бо може комусь таки треба рідної книжки.

Дивлюся і думаю про тих, які намагаються зберегти вогник, щоб він не погас...

СВЯТО ГАЗЕТИ „ВІСТІ З УКРАЇНИ"

Про таку газету вперше довідались читачі „Радянської України з замітки 22 березня 1968 року, зокрема, що є така газета українською мовою, що вона виходить вже 8 років „для співвітчизників, котрих доля розкидала по всіх кінцях планети", що її редаґує теперішній голова так зв. Товариства дружби Ю. Смолич. Щоб збити совєтських читачів з толку, газета подала, нібито „Вісті з України" відомий за кордоном орган КҐБ — почала виходити „за ініціяти в о ю представників інтеліґенції"... Газети „Вісті з України" в Україні і в цілому СССР купити не можна, вона там засекречена.

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина III

ПЕТРУША

(8)

Вирісши у достатку, він ніколи не задумувався, хто і як заробляє на прожиток. Йому здавалось само собою зрозумілим, що всі мають свої доми, свій хліб, свою працю, свої гроші, що інакше й бути не може. І йому дуже не подобалось, коли мати, овдовівши, усе повторювала, що треба берегти кожну копійку, що треба думати про чорний день... Він уважав за скупість постійну турботу про ті копійки. Нащо про те все постійно думати та бідкатись?

Аж тепер, заробивши перший кавалок власного хліба, зрозумів він становище своєї матері-вдовиці, яка не мала ніякої пенсії і мусіла заробляти і для себе і для своїх сиріт. Правда, у неї були ощадності, за які вона купила дім, але Петруша ті речі пропускав мимо ушей, як щось зовсім нецікаве.

Так розпочав Петруша своє бурлацьке життя. То там, то там наймався на якусь роботу, заробляв трохи грошей, за які ледве-ледве міг прохарчуватись, але не було й мови, щоб міг собі придбати якийсь одяг або десь найняти мешкання. „От я молодий і здоровий, — думав він, — мама вже стара жінка і пані, та ще й з двома дітьми, вона не може нікуди найнятися. Але вона завжди має досить не тільки доброго хліба, але й молоко, масло і всякі пампушки. А одяг? Також завжди був у неї і в нас одяг, і чобітки, і тепла, затишна хата. Хто за все це платив, хто все заробляв? А я? Як я віддячився?"

Чим далі йшла зима, тим тяжче було знайти роботу, тим більше тиснув мороз без теплої одежі, без хати, без чистої сорочки. І ось Петруша надумався.

До матері він не смів показати очей, але міг піти до Наталі, щоб хоч передягнутися в чисту сорочку. Пішов. Знайшов те село, де Наталя була на парафії, але стидався прийти туди гостем таким брудним, обшарпаним, як жебрак. Чекав до ночі. Підійшов до одного вікна, до другого, заглянув туди-сюди, аж поки не побачив Наталю, коли була сама в кімнаті.

Тихенько стукнув у шибку. Наталя глянула в вікно і налякалась. Налякався й Петруша, боявся, що не пізнала його і закличе челядь, щоб нагнала злодюгу, що ходить попід вікнами. В страху застукав ще кілька раз і покликав:

— Наталю, Наталю, не проганяй мене!

Наталя пізнала, швидко відчинила шибку, а він тихенько промовив:

— Не кажи нікому, що я тут, я в страшному вигляді, я попав у тяжку біду. Нагодуй мене, дозволь десь переспати, а завтра я собі піду...

У Наталі сльози покотились градом. Вибігла на двір, тихенько, щоб ніхто не вглядів, завела Петрушу на горище, принесла туди одяг, теплу воду, їду і ввесь час плакала, плакала... Плакав і Петруша. Вмився, передягнувся, добре наївся і заліз у теплий кожух коло теплого коміна на подушках.

— Блаженство, рай, — сказав, усміхаючись, — і це ти, мій добрий янгол, це все ти мені дала. Не забуду цього все життя!

Наталя мусіла відійти, щоб чоловік не помітив її довгої відсутности. А Петруша спав два дні і двічі ночі в теплі і в добрі, а потім знов вибрався в дальші мандри. Правда, він тепер пристойно одягнений, мав теплий кожушок, цілі чоботи та й грошей трохи дала Наталя. Радила йому знайти собі посаду хоч писарчука в економії чи десь у підрячика, чи в якійсь канцелярії.

Пішов Петруша шукати таку посаду. Куди не з'явиться, всюди вимагають документи.

— Не маю документів, загубив, — викручується Петруша.

— Ну, то йди в поліцію, зроби заяву, мусять видати тобі нові бумаги. Без свідоцтва тебе ніхто не візьме.

Але все таки десь узяли. Правда, платню призначили ще меншу, ніж ті копійки, що заробляв собі, носячи мішки. Побув там Петруша кілька місяців, наголодувався та намерзся в холодній канцелярії, де спав на подертій канапі. Лише трохи потепліло, кинув ту кляту канцелярію та й пішов шукати ліпшого хліба.

Тим часом почалися весняні роботи. Пристав Петруша до ватаги таких, як він, і ходили вони та наймалися гуртом. Отак дійшли аж до Одеси.

Тяжко працюючи, зібрав Петруша трохи грошей, щоб купити собі п р и с т о й н е вбрання, але в Одесі багато всякої босячні, і сталося таке, що вкрали у Петруші тих кілька тяжко запрацьованих рублів, коли він ночував в якомусь „заїзді". Почав знов складати гроші, але надійшла осінь, холод, сльота, а сезонні праці скінчилися. Знов тяжко було знайти працю. Проїв свої малі ощадності і вирішив, що тут, у місті, пропаде, все таки по селах люди добріші, скорше дозволять перехожому переночувати, а часом і нагодують.

Отже, пішов на рідне Поділля. Поки дійшов, обдерся так, що страшно було на нього глянути. До Наталі не рішався в такому вигляді з'являтися, але коли голод та холод притиснули, пішов. Зайшовши до села, спитав якусь жінку, чи є на парафії той батюшка, що був минулого року.

— А вам нащо до батюшки?

— Та питаюся, бо чув, що то добрі люди.

— Дуже добрі, то правда. А тепер до них приїхала стара пані-матка, дуже хазяйновита. Недавно їздила на ярмарок, стару корову продала, а купила нову, таку гарну, молочну.

Почув те бідака Петруша, та й завернув голоблі. Ніколи б не насмілився глянути матері в очі... Пішов далі, голодний та холодний.

Так перейшов кілька миль, аж пізнього вечора прибився до якоїсь оселі, що здавалось йому більш заможною, і церква гарна, мурована, і парафія велика. Може дадуть миску теплої страви...

Увійшов несміливо до кухні. Там якась чепурна дівчина поралась біля печі.

— Добрий вечір, дівчино! Чи смію трохи обігрітись?

— Та сідай. Звідки ти такий збідований ідеш?

— Здалека. Бачу, що маєш добре серце, будь милосердна, дай трохи чогось поїсти.

Дівчина аж злякалась такі страшні очі були у того чоловіка. А він сів у кутку та й голову схилив.

Двері з покою тихо відчинилися і до кухні вийшла гарна жінка, певно, пані-матка. Петруша встав і вклонився.

— Ось подорожній прийшов, просить їсти, — каже дівчина.

— Ну, то скорше дай борщу, мабуть, замерз бідолаха в цю непогоду. — Звідки ти йдеш, хлопче? — звернулась до Петруші.

Подивився він смутними очима на пані-матку, відчув у її голосі правдивість чуття, згадав десерівську теплу кухню та й витер непрошену сльозу.

Тим часом дівчина вкраяла кілька кусків хліба, насипала повну миску борщу та й присунула Петруші.

(Далі буде)

Клівленд, Огайо

ПЕРЕД ЮВІЛЕЄМ „РІДНОЇ ШКОЛИ"

Клівлендська „Рідна Школа", що працює в системі УККА, мала дотепер дві річні події в своєму календарі: Ялинку і Свято Молоді. Від осени минулого року добавлено ще третю — керовану й аранжовану педагогічно рідношкільну забаву.

З цих трьох імпрез дві вже за нами. В суботу, 4-го листопада, при виповненій молоддю залі відбулася незабутня рідношкільна забава, з презентацією 12-ти минулорічних абсольвентів обидвох родів, із яких жіноча частина з'явилася в естетичних вишиваних сукенках. В імпрезі взяли участь теж відпоручники місцевої Православної Рідної Школи.

В неділю, 15-го січня, в авдиторії Парма Сіньйор Гайскул відбулася традиційна Ялинка. Характеристичні признаки цьогорічної імпрези: по додатній стороні — симпатичний рідношкільний хор, під орудою вчительки Зіновії Крук, по від'ємній — менше, ніж звичайно, батьків між учасниками. Трапезу святив парох Парми — о. А. Улицький, програмою відав секретар „Р.Ш." — В. Камінський, мистецьку частину підготовляла вчителька Слава Барнич.

Сотню батьків, рідних і опікунів рідношкільної молоді притягла піврічна вивідна конференція, що відбулася у шкільному приміщенні вечором, 10-го лютого. Із звітів директора — Олени Дуб виявилося, що в цей ювілейний рік — 15-річчя Т-ва „Рідна Школа" — може чванитися цілою серією рекордів: до школи ходить рекордове дотепер число — 362 учні, число цьогорічних випускників дорівнює рекордовій сумі двох десятків, коляда на „Рідну Школу", під проводом В. Ільчишина, дала рекордову суму $ 1,916. Навіть наші найменші мають свій рекордик: збірка „Діти — Дітям" по клясах дала $ 189, при чому перше місце ($55,51) зайняла третя кляса найстаршої стажом учительки — Михайлини Ставничої, яка — крім збірки в клясі — зорганізувала для цієї справи окрему коляду.

Голова Т-ва „Рідна Школа", д-р М. Мичковський, добився створення Номінаційної Комісії для підшукання людей до нової Управи Товариства, а далі він, секретар В. Камінський і інші говорили на тему цьогорічного ювілею „Рідної Школи". Для підготови і проведення цієї імпрези вибрано окремий комітет, який очолила Неоніля Винярська. З пропозицій на згаданій конференції і з постанов сходин Ювілейного Комітету виходить, що святкування складатиметься з 2-х частин. Першу творитиме Свято Рідношкільної Молоді й відбудеться в неділю, 26-го травня (початок: год. 3 по полудні) на пікніковій площі української католицької церкви св. апп. Петра й Павла, при Герц Ровд, на Пармі. На початок вересня проектується другу частину святкувань: бенкет і забаву, з презентацією цьогорічних випускників. В обидвох випадках — на Святі Молоді й на бенкеті-забаві — участь візьмуть усі доцьогочасні учні, з яких деякі вже батьками й рідношкільними вчителями стали, всі випускники, всі вчителі й усі члени дотеперішніх Управ „Рідної Школи".

15-річна історія Опікунчого Товариства „Рідна Школа", а попри нього й його Курсів Українознавства (самої школи) буде на обидвох імпрезах ілюстрована серією пам'яткових світлин і окремим рідношкільним фільмом.

Кінець навчання в школі передбачений на початок червня. Для кляси абітурієнтів, одинадцятої кляси, шкільне навчання кінчається вже 20-го квітня. Тиждень пізніше, 27 - 28 квітня для учасників цієї кляси відбудуться письмові, а 11 - 12 травня усні кінцеві іспити (матура).

О. Гайський

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА ПРОДОВЖУЄ АНТИСЕМІТСЬКУ КАМПАНІЮ. Вона вимагає, між іншим, щоб жиди в Польщі натаврували „наклепницьку кампанію, яку проти Польщі ведуть американці, неонацисти з Західньої Німеччини й сіоністи". Польська комуністична преса обнижує вартість протинацистського повстання варшавських жидів та закидає жидам, що вони активно допомагали нацистам винищувати своїх земляків.

Дев'ята Конференція Центрального Комітету ОДУМ-у

13 і 14 квітня 1968 року відбудеться дев'ята конференція Центрального Комітету ОДУМ-у в осередкові Україн. Православної Церкви в Баунд Бруці. В конференції, що розпочнеться в суботу в 10 годині ранку, візьмуть участь всі члени ЦК, ГУ ОДУМ-у ЗСА і Канади, редакційна колеґія і адміністратор журналу ОДУМ-у „Молода Україна", що виходить раз у місяць в Торонті, Канада, голови Виховних Рад та Товариств Одумівських Прихильників ЗСА і Канади, голови філій ОДУМ-у та активні члени поодиноких близьких філій ОДУМ-у. В програмі конференції вислухання звітів керівних органів, ЗСА і Канади звітувати будуть такі особи: Юрій Криволап, Вадим Вакуловський, Іван Павленко, Олексій Шевченко, Михайло Лебединський, Володимир Григоренко, Леонід Ліщина, Микола Валєр, Василь Григоренко, Євген Кальман, Микола Гавриш, Василь Павлюк, Олексій Коновал та ін. та обговорення фінансових, організаційних та ідеологічних проблем ОДУ-у. В конференції також обговорюватиметься про зустріч одумівців в 1968 році, альманах ОДУМ-у, що щойно вийшов з друку, відзначення ОДУМ-ом 20-ліття в 1970 році та винесення рішень та постанов.

Український Ансамбль у Філядельфії в скруті

Філядельфія. — Минуло понад 15 років від часу, відколи тут почав постійно і без перерв діяти Відділ Українського Музичного Інституту, зокрема Ансамбль УМІ під мистецьким керівництвом проф. Юрія Оранського, який розпочав свою працю в 1958 р. За 10 років Ансамбль, що розпочинав працю Дитячим Хором, виріс у понад 100-особову групу виконавців, з хорами Жіночим, Дитячим, Симфонічною оркестрою та Оперовим Ансамблем. Вперше у вільному світі цей Ансамбль поставив оперу М. Лисенка „Пан Коцький", в різних містах Америки й Канади давав концерти з творів українських композиторів, найбільше сл. п. композитора - патріота Миколи Фоменка, вийшла й довгограйна платівка з його творами. Рідкісність Ансамблю в тому, що він взявся за виконання і оркестрової, і оперно-симфонічної закордонної української музики. Кілька місяців тому Ансамбль розпочав розучувати перші картини нової ціловечірньої опери Василя Овчаренка „Лис Микита". Але саме в своє 10-річчя Ансамбль опинився без даху над головою. Створився комітет закупу власного дому, члени Ансамблю заколядували 500 дол. і передали їх на завдаток. Дім коштує 8 500 дол., до 11-го квітня треба вплатити 4,000 дол., і якщо цього не буде зроблено, то пропаде й завдаток. Комітет розіслав подекуди збіркові листи і прохає пп. збірщиків негайно вплатити зібране, а людей доброї волі прохає негайно підтримати здійснення необхідного задуму про купівлю дому, в якому будуть провадитись проби, зберігатись інструменти, реквізит, ноти, музична бібліотека. Дім триповерховий, число 4 710 Олд Йорк вулиця, в доброму місці. Ансамбль УМі займатиме лише 1 поверх, а інші винайматиме, щоб так оплачувати видатки і податки за „власну хату", крайнє необхідну для праці понад 100 дітей і молоді.

Ню Йорк, Н. Й.

ВЕСЕЛИЙ ВЕЧІР 1-го ВІДДІЛУ СУА

9-го березня 1968 р. влаштували пані 1-го Відділу СУА в Народному Домі „Веселий Вечір".

Імпрезу відкрила голова Відділу п-ні Марія Головей, щиро вітаючи представниць інших відділів, членкинь 1-го Відділу та гостей. Мистецькою частиною вдало проводила містоголова п-ні Оля Сливка.

Милий настрій вечора створила п-ні Ірина Біскуп, яка при своєму акомпаніяменті відспівала дві ліричні пісні власної композиції „Різдвяна ніч" та „Гей та в лісі розкдалося".

Пані Оля Сливка відчитала гумореску свойого пера „Мода", критикуючи у жартівливій формі сучасну моду.

Оригінальну точку „Оркестра Принада" зладила п-ні Надія Уогут. Інструментами цієї оркестри були кухонні знаряддя, які в руках музиканток творили незвичайно гарний акомпаніямент до українських пісень. Виконали цю точку пані: Надія Когут, Евгенія Керелайза, Марія Андрушків, Михайлина Баран, Стефанія Рудик, Анна Сливка і Катруся Папуга. До ефекту цієї незвичайної оркестри додали артистично намальовані панною Терези, які склали назву оркестри „Принада".

Милою несподіванкою був вибір „Красуні Веселого Вечора". Стала нею довголітня, а тепер почесна членкиня 1-го Відділу п-ні Іванка Бенцаль. Вона дуже гарно відіграла ролю красуні, дотепно відповідаючи на запити гостей, та дякуючи за шану.

Другу гумореску „Громадська рада на селі" відчитала авторка п-ні Оля Сливка, а на загальне бажання гостей мусіла повторити ще одну власну гумореску „Зморщка", яку вона відчитала на „Веселому Вечері" минулого року.

Вечір закінчено багатою гостиною, якою зайнялись господарські референтки п-ні Ева Кріль та п-ні Розалія Кріль.

М. З.

МИСТЕЦЬКИЙ ВЕЧІР В ПОШАНУ ФУНДАТОРАМ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА МІСТА НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 7-го КВІТНЯ, 1968 о ГОД. 5-ій ПО ПОЛ. В АВДИТОРІЇ ВАШИНГТОН ІРВІНГ ГАЙ СКУЛ

16-та вулиця та Ірвінг Плейс Ню Йорк, Н.Й.

П Р О Г Р А М А

1. Відкриття — Василь Жовнір, голова Відділу ФКУ в Ню Йорку.
2. Привіт — Ігор Савицький, голова Української Студентської Громади в Ню Йорку.
3. „Да воскреснет Бог" (псалом з концерту ч. 34 Дмитра Бортнянського) — Мішаний хор „Думка".
4. Слово професора Гарвардського університету д-ра Омеляна Пріцака, голови Наукової Ради ФКУ.
5. Веснівка (музика народня) — Дівоча група танцювального ансамблю СУМА в Ню Йорку.
6. а) Елеґія (Миколи Лисенка), б) Поема „Карпати" (Миколи Фоменка) — Ірина Пелех, учениця проф. Галини Клим, Мепплвуд, Н. Дж.
7. Гуцулка (музика д-ра Ігоря Соневицького) — Танцювальний Ансамбль СУМА.
8. „Гей зелені наші, рідні бори" (слова і муз. Романа Купчинського) — Чоловічий хор „Думка".

П е р е р в а

(Під час перерви просимо вибирати фундатарські грамоти при вході).

9. а) „Крилець, крилець" (В. Мацюк). б) „Ой співаночки мої" (нар. пісня в обробці проф. Я. Ласовського); в) „Веснівка" (В. Мацюк) — Жіночий Квартет „Чайка" в Йонкерсі.
10. Тропотєнка (нар. музика, хореографія Вадима Сулими) — дівоча група СУМА.
11. а „Верховино, світку ти наш" (нар. пісня, обробка А. Гнатишина), б) „Ой, що в полі за димове" (слова І. Франка, муз. Миколи Фоменка) — Мішаний Хор „Думка".
12. В'язанка (нар. музика) — Танцювальний Ансамбль СУМА.

— о Т о —

* Хор „Думка" в Ню Йорку — диригент Олекса Берник.
* Жіночий Квартет „Чайка" в складі пань: Володимира Вітюк, Люба Гошко, Марія Кіцюк, Олена Футала при Асоціяції Діячів Української Культури (АДУК) в Ню Йорку. Мистецький керівник — проф. Ярополк Ласовський.
* Танцювальний Ансамбль „Верховина" при Осередку Спілки Української Молоді ім. ген. хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку. Хореограф — Олег Генза.
* Фортепіяновий супровід — панна Хризанта Зубрицька.

— о Т о —

Мистецький Вечір влаштовують: Відділ Фонду Катедри Українознавства (ФКУ) в Ню Йорку і Українська Студентська Громада, Ню Йорк.

В АМЕРИЦІ І СВІТІ

ВІРУС СПРИЧИНЯЄ СМЕРТЬ НЕМОВЛЯТ твердить д-р Брюс Беквіт із Сіттелю, Вашинґтон. Щороку в цій країні вмирають коло 15.000 здорових немовлят внаслідок невідомої недуги, яку прозвали „недугою дитячих ясел". Досі вказували лікарі на можливі різні причини смерти цих немовлят які, звичайно вмирають у віці від двох тижнів до восьмох місяців. Лікарі подають різні причини смерти: алерґію на коров'яче молоко, недомагання різних залоз, недорозвинені нирки, пошкодження спинного хребта. Д-р Беквіт досліджував 230 немовлят, які померли на цю „недугу ясел", і ствердив, що смерть цих немовлят спричиняє ще досі невиявлений вірус. Очевидно, що треба б знайти й відокремити цей вірус, тоді можна б його поборювати.

З Волі Божої несподівано упокоїлась
2-го квітня 1968 року

МАРІЯ РУДЬ
з роду Дяченко

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 4-го квітня, о год. 8-ій веч. ПАРАСТАС в похоронному заведенні Христі, Мілвіл. 5-го квітня, о год. 8:30 ранку СВ. ЛІТУРГІЯ і ОДПІВАННЯ в церкві св. ап. Петра і Павла в Мілвіл, а далі Тіло буде перевезено на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, в той же день о 1-ій год. дня.

Горем прибиті:
МИХАЙЛО — муж
доньки — КАТЕРИНА і ВАЛЕНТИНА з чоловіками і дітьми

Замість квітів на могилу
бл. п. д-ра **КИРИЛА ГОДОВАНЦЯ**
зложили 30.00 долярів на Катедру Українознавства
КРИНИЦЬКІ, СТЕЦЬКОВІ й РУБЛІ

15-РІЧЧЯ КРЕДИТІВКИ В ДІТРОЙТІ

П'ятнадцять років праці установи здебільша не є межовою датою, яку святкують. Такими є 10-, 25- і 50-річчя. Але коли минуло 15 років праці установи, до того ще кооперативи, то маємо повне право оглянутись на пройдений шлях. І побачимо там невеликий гурток стійких людей, який відчув потребу фінансової установи для співгромадян, що служила б їм, людям української крови, в їх потребах на базі самопомочі. Було дуже мало тих організаторів, але вже на перший поклик прийшло їх більше. І вони написали спільно перші сторінки історії цього немовляти - Кредитівки, складаючи свій один уділ чи завдаток. Була 41 особа, що вклала 140 дол. на уділи. А ділялось це 16 серпня 1952 р. в місті Дітройті, і установу назвали Фед. Кредитовою Спілкою „Самопоміч".

Та довір'я росло з кожним місяцем і роком. І установа росла. Після 5-ох років вона мала 1,517 членів і мільйон та 34 тисячі дол. на уділах, а коли підросла віком до 10 років, то вже мала 2,684 членів і 2 мільйони 564 тисячі дол. уділами. Це була межова дата, яку Кредитівка і члени відсвяткували в широкому колі громадян. Це було в році 1962.

І тепер, коли вже й 15-річчя тількищо минуло, хочемо спинити вашу увагу на кількох, найбільш характеристичних числах. Беремо ці числа, висловлені частинно в відсотках, з кінця 1962 р., як межу 10 років праці Кредитівки. Числа за 15 років такі: у вкладах — 44.290.270 дол. (з чого за 10 років було 59.77% і за 5 дальших — 40.23%), позички, що їх Кредитівка видала членам, були в сумі 20,500,188 дол. (48.91% і 51.09%), виплачена дивіденда — 1,026.369 долярів, (2829% і 71.71%) і зложена резерва була 273,715 дол. (37.03% і 62.97%). З того видно, що ріст був направду великий, зокрема в останньому 5-річчю, коли перевищив навіть період свого 10-річчя. Майно Кредитівки, цебто її членів, представляє після 15 років на 1 січня 1968 р., суму 4 мільйонів 658 тисяч! Звернути треба увагу на те, що позичками видано 20 і півмільйона членам, помагаючи їх загосподаритись, купити доми, творити варстати праці і користуватись в кожний час позичками на різні потреби. Крім цього Кредитівка йшла назустріч організаціям, помагаючи їм реалізувати різні, не раз імпозантні проєкти. Взагалі з громадою і з церквами були пов'язання постійні. Кредитівка була активна в її житті, між інш. фінансуючи різними оголошеннями її імпрези, датками тощо. Вкладчики дістали поверх одного мільйона долярів дивідендою і більше як чвертьмільйона даровими асекураційними преміями, що за них платила Кооператива, а які то грроші досить часто поверталнсь до родин за покійних членів.

Подаючи ці числа і вияснення, хочемо відновити у читачів сенс кооперативних постанов і впевнитися у вірі в прогрес. А сенсом тим була філософія, був ідеал, що просвічував нашим батькам у старому краю і декому з членів, які вже там працювали, бо основниками були майже самі новоприбулі, щоб взаємно собі помагати організованим кооперацію шляхом. І тому кожен з членів кредитівки є і повинен бути гордий на себе і своїх 3,353 побратимів, що разом з ними помагає другим або сам користає з помочі, що контролює разом з ними установу і є співвласником близько 5-мільйонової установи з двома власними будинками, другий купила недавно Кредитівка від американського банку. Щоправда, траплялись за 15 років такі члени, що відстали від організованих рядів, що їх, особливо в останніх роках, замани ла присолоджена пропаганта банків, чи інших фінанс. установ про вищі відсотки за вклади та про „дешеві" позички. Та їх було обмаль і дехто повернувся, пізнавши свою помилку. Тисячі йшли та йдуть самопевно до своєї рідної установи, добачаючи її чесну роботу.

„Кооперативна організація є наявним показом громадсько - творчої сили любови" — каже В. Равшенбуш в книжці „Християнство й кооперативи". Це ми спостерігаємо серед членів, бачимо в характері послуг Кредитівки, завважуємо в людей, що її ведуть і що працюють в Комісіях та у вірному персоналові. Згадати треба голов Дирекцій, що ряд літ сумлінно турбувались справами Кредитівки, таких, як інж. А. Мілянич, піовер цієї установи, інж. О. Серафин, дир. В. Гупалівський, або таких, як д-р В. Шкудор, що після 13 років зрікся керівництва, але залишився в дирекції. Тепер є головою Дирекції інж. С. Лазуренко, а керівником дир. М. Мушинський.

Члени Кредит. Кооперативи „Самопоміч" в Дітройті з довір'ям співпрацюють з нею, переконавшись про велику і нелегку її роботу. Річні Заг. Збори, що відбулись 4 лютого ц.р., прийняли запропоновану їм одним членом голосувати явно за листою Номінаційної Комісії, і це прийняли члени через аклямацію. Це вже треті з черги Збори, що не хочуть тайного голосування і ніхто не ставить інших кандидатів.

В. Несторович

Конкурс СУЖ Канади на творчість молодих

Управа Спілки Українських Журналістів Канади постановила на засіданні 27-го лютого проводити щорічний Конкурс на літературну і журналістичну творчість нашої молоді, що була друкована в українських часописах і журналах Канади, а також була видана окремими виданнями в попередньому календарному році. На конкурс приймаються також друковані твори англійською або французькою мовою, але тільки з українською тематикою.

В конкурсі може брати участь українська молодь до 25-го року життя, тобто до пересічного віку закінчення університетських студій.

Конкурс на творчість молодих в 1967-му році проводиться за такими правилами:

1. Конкурсові твори (статті, репортажі, літературні прозові або поетичні твори, спомини, нариси і т.п.) надсилаються редакціями українських часописів у формі вирізків із своїх сторінок, у кількості найбільше трьох, вибраних редакцією найкращих творів, друкованих в тому часописі або журналі в 1967-ому році, написаних молодими авторами до 25-го року життя включно.

2. Молоді автори приписаного віку можуть також особисто надсилати на конкурс свої твори, друковані в часописах або окремими виданнями в 1967 році.

3. Жюрі, покликане Управою Спілки Українських Журналістів Канади, вибере з-поміж надісланих на конкурс творів три найкращі твори, за ділянками: журналістика, літературна проза і поезія, які в цих ділянках надаватимуться на перші нагороди і три, які надаватимуться на другі нагороди в цих ділянках. Жюрі матиме право змінити клясифікацію нагород відповідно до надісланого конкурсового матеріялу.

4. Спілка Українських Журналістів призначує від себе на премії для авторів нагороджених творів 100 дол. і закликає українське громадянство добровільними пожертвами відповідно збільшити цей фонд конкурсових премій.

5. Реченець для надсилання конкурсових творів кінчається 15 квітня 1968 року. Прилюдна роздача нагород відбудеться в можливо найкоротшому часі після проголошення висліду конкурсу у формі журналістично - літературного вечора.

Управа Спілки Українських Журналістів Канади просить редакції українських часописів та журналів і окремих авторів негайно надсилати конкурсові твори, при чому імена авторів і назви часописів треба подавати в окремій заклесній конверті, позначеній гаслом, яким треба позначити також конкурсовий твір. Конкурсовий матеріял посилати на адресу:

ASSOCIATION
OF UKRAINIAN
JOURNALISTS
IN CANADA
P.O. Box 165, Stn. D.,
Toronto 9, Ont., Canada

Управа Спілки Українських Журналістів Канади

ЮВІЛЕЙНЕ ВИДАННЯ ПРО КОМАНДУ „ТРИЗУБ"

В кінці 1967 р. у Філядельфії вийшла великого формату книжка-альманах під назвою „10 років професійної футбольної дружини „Тризуб", 1957 - 1967„ українською і частково англійською мовами. Її написали С. Бриндзей, Р. Савчак, М. Рудий, який дав докладний огляд під наг. „Футбольна дружина професіоналістів", О. Яремко, голова Екзекутиви УСО „Тризуб" у Філядельфії В. Корчинськи. У нарисі „Віва Украніянос!" — „Хай живуть українці", він розповів про поїздку та гру „Тризуба" в столиці південноамериканської держави Ель Сальвадор. Хоча „Тризуб" не виграв там „на пунктах", та виграла українська справа, бо наші змагуни, які раніше здобули кілька разів чемпіонат ЗДА з футболу, здобули в тій країні симпатії стотисячних мас глядачів до українського імени і спорту.

ТАРЗАН, Ч. 5977. Боб Біпоп залишається!

Директор Айві Вайнс виправдувався перед Джов Бішопом. — Я обіцяю вам, що вас не будуть більше ображати ... Залишіться з нами!

Ловець дещо вагався, але вкінці притакнув. — Дуже добре ... Але треба дещо повчити цю дівчину.

— Ось так, так! Вигукнув Зукофф. — Дитинко, чи ти будеш від тепер чемна? Айві здвигнула раменами. — Можливо ... Він є милий, але в своїм роді.